

Nr 112.

Av herr **Nilsson** i Göingegården **m. fl.**, om höjning av årsarvodet till hemvärnsområdesbefälhavare.

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 4 september 1941 framhöll chefen för armén att »erfarenheten redan givit vid handen att dessa arvodens storlek med hänsyn till omfattningen av de tjänsteåligganden, som numera påvila nämnda befattningshavare, och den avsevärda tid, som till förfång för det egna förvärvsarbetet måste disponeras för hemvärnstjänsten, kunna betecknas såsom icke lämpligt avvägda». Han föreslog därför en ökning av arvodet, varvid hänsyn skulle tagas till områdets storlek beträffande personalstyrkan. Sedan proposition i ärendet avgivits, beslöt 1942 års riksdag, att under *nu rådande förstärkt försvarsberedskap* skulle till hemvärnsområdesbefälhavare arvode utgå med 100 kr. i område med högst 100 hemvärnsmän, med 150 kr. i område med över 100 och högst 300 hemvärnsmän och med 200 kr. i område med över 300 hemvärnsmän.

Beträffande arméchefens förslag att denna ökning skulle gälla såväl i fred som vid förstärkt försvarsberedskap och krig ansåg statskontoret »anledning icke föreligga att nu upptaga frågan om en höjning jämväl av det för fredstid föreskrivna arvodet». Försvarsministern, som anslöt sig till statskontorets uppfattning, ansåg sig *för närvarande* icke böra föreslå någon höjning av arvodet i fredstid utan förordade endast chefens för armén förslag i vad det gällde förstärkt försvarsberedskap och krig. Riksdagen beslutade i enlighet härmed.

Under den tid, som sedan dess förflutit, har hemvärnets uppgifter och därmed hemvärnsområdesbefälhavarnas arbete avsevärt svällt ut. Vid sidan av det tidskrävande utbildningsarbetet har man numera en avsevärd expeditios- och förrådstjänst att sköta. Åtskilliga områdesbefälhavare ha, på grund av den ringa ersättning som hemvärnsarbetet medför, sett sig nödsakade att lämna befattningen. När freden kommer och kraven på de personliga uppoffringarna sannolikt måste nedsättas, kan man befara ytterligare avgångar. För att motverka en sådan utveckling synes det nödvändigt att ytterligare höja områdesbefälhavarnas arvode. Endast härigenom blir det möjligt att framdeles kunna påräkna lämpliga och villiga personer i den för hemvärnets bestånd så betydelsefulla befattningen. Det är nämligen på hemvärnsområdesbefälhavarnas personliga kvalifikationer, som hemvärnets sammanhållning och effektivitet ytterst beror.

Med hänsyn till den ökade arbetsbördan och penningvärdets fall synes en fördubbling av nu utgående arvoden väl befogad.

På grund av ovanstående tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville föreslå, att hemvärnsområdesbefälhavarnas årliga arvode fastställes till 200 kr. i hemvärnsområde med högst 100 hemvärnsmän, till 300 kr. i område med över 100 och högst 300 hemvärnsmän och med 400 kr. i område med över 300 hemvärnsmän. Dessutom föreslås att detta arvode utgår till oförändrat belopp även i fred.

Stockholm den 19 januari 1944.

Gust. Nilsson
i Göingegården.

Alfr. Nilsson,
Steneberg.

C. Oscar Nolin.

Osc. Werner.

Albert Larsson.

Ernst V. Staxäng.

Carl Lindberg.

Erik Fast.

Stig Janson
i Frändesta.